

Диспозитив

- 1) Понятията за анулиране, разваляне и отказ, използвани в член 90, параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, трябва да се тълкуват в смисъл, че обхващат случая, при който в рамките на договор за финансов лизинг без опция лизингодателят вече не може да иска от лизингополучателя плащане на лизинговите вноски, тъй като е развалил договора за лизинг поради неизпълнението му от страна на лизингополучателя.
- 2) Ако договор за лизинг е бил окончателно прекратен поради неплащането на дължимите от лизингополучателя вноски, лизингодателят може да се позове на член 90, параграф 1 от Директива 2006/112 срещу държава членка, за да получи намаление на данъчната основа на данъка върху добавената стойност, макар приложимото национално право, от една страна, да квалифицира подобен случай като „неплащане“ по смисъла на параграф 2 от този член, и от друга страна, да не допуска намаляване на данъчната основа в случай на неплащане.

⁽¹⁾ ОВ С 364, 3.10.2016 г.

Жалба, подадена на 27 април 2017 г. от Hernández Zamora, SA срещу решението, постановено от Общия съд (девети състав) на 17 февруари 2017 г. по дело T-369/15, Hernández Zamora, SA/Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост

(Дело C-224/17 P)

(2017/C 412/18)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Hernández Zamora, SA (представител: J.L. Rivas Zurdo, abogado)

Други страни в производството: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост, Rosen Tantau KG

С определение от 19 октомври 2017 г. Съдът (седми състав) приема, че жалбата е недопустима.

Иск, предявен на 5 май 2017 г. — Европейска комисия/Унгария

(Дело C-235/17)

(2017/C 412/19)

Език на производството: унгарски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: L. Malferrari и L. Navas)

Ответник: Унгария

Искания на ищеца

— Да обяви, че Унгария не е изпълнила задълженията си съгласно членове 49 и 63 от Договора за функционирането на Европейския съюз и член 17 от Хартата на основните права на Европейския съюз, като е приела правна уредба, ограничаваша ползването на селскостопански земи.

— да се осъди Унгария да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Комисията приема, че, като ограничава по явно непропорционален начин ползването на земеделски и горски земи, спорната унгарска правна уредба е несъвместима със задълженията на Унгария съгласно членове 49 и 63 от Договора за функционирането на Европейския съюз и член 17 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

Премахването *ex lege* на правата за ползване представлява ограничение на свободата на установяване, гарантирана с член 49 от Договора за функционирането на Европейския съюз, по-специално тъй като погасяването на правото на ползване възпрепятства или прави прекомерно трудно за лицата, които до момента са притежавали това право, да създават предприятия в Унгария (или да придобиват право на ползване върху селскостопански земи) с цел да развият там дейности, да допринесат чрез икономическа дейност за собствена сметка, за изграждането на икономически и социални връзки вътре в Съюза. Комисията приема, че премахването на правата за ползване *ex lege* може да представлява пречка за упражняването на свободата на установяване или да подейства разубеждаващо на това упражняване.

Унгарската правна уредба също така нарушава свободното движение на капитали, тъй като има за последица да възпре или ограничи инвестициите в недвижими имоти, намиращи се в Унгария, от лица, които нямат унгарско гражданство. Посочената правна уредба води до обезценяването на съществуващите права на ползване, а това предполага и ограничаване на свободното движение на капитали.

Унгарската правна уредба въвежда непряка дискриминация, като установява различие във вреда на гражданите на Европейския съюз, които нямат унгарско гражданство.

Ограничаването на посочените по-горе свободи не е оправдано на някое от основанията, предвидени в Договора, нито на други основания, посочени от унгарското правителство в хода на производството.

Особено неприемливи са доводите, с които унгарското правителство защитава необходимостта от ограничаване, за да сложи край на незаконно положение. Според Комисията не може да се допусне обща презумпция, която не изглежда доказана в нито един конкретен случай, за това, че всички договори за земеделски земи в Унгария, сключени със чуждестранни граждани, от самото им сключване са незаконни и нищожни. Също така не може да се приеме твърдението, че незаконосъобразността на всеки един от договорите за ползване може да се изведе от липсата на разрешение за валутен обмен, изисквано съгласно действащото законодателство преди 2002 г.

Въведеното от унгарската правна уредба ограничение не отговаря на изискването за пропорционалност, тъй като не може да осъществи преследваните цели и освен това, значително надхвърля необходимото за постигането на тези цели.

Унгарската правна уредба не отговаря на изискванията на принципа за правна сигурност и защита на оправданите правни очаквания и не гарантира подходящо обезщетение на увредените лица от премахването или ограничаването на правото на ползване.

Според Комисията спорната унгарска правна уредба нарушава правото на собственост, признато в член 17 от Хартата. В определени случаи е налице засягане на правото на собственост, дори когато нарушението не се отнася до трите собственически правомощия (ползване, владение и разпореждане).

Жалба, подадена на 28 юни 2017 г. от Irit Azoulay, Andrew Boreham, Mirja Bouchard и Darren Neville срещу решението, постановено от Общия съд (осми състав) на 28 април 2017 г. по дело T-580/16, Azoulay и др./Европейски парламент

(Дело C-390/17 P)

(2017/C 412/20)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподатели: Irit Azoulay, Andrew Boreham, Mirja Bouchard, Darren Neville (представител: M. Casado García-Hirschfeld, адвокат)

Друга страна в производството: Европейски парламент